

ÁFRA JÁNOS
Némák közt, aki vak

Vakságomban lenyugszom,
körém telepednek a némák,
békét hozunk egymás életébe.
Ha mégis rossz napjuk van,
kiszámíthatóan nyikorognak,
parancsszóval olajozom életük.
Körülöttünk egy hatalmas
malom dolgozza fel őrlődéseink,
anyagot érlel nyomorunkból.
Az elsodortságban mind osztozunk.
Itt széthúz, ami máshol összefog,
és összehúz, ami ott szétránt.
Némáim nem erőltetnek képeket,
szótlan teljesítik akaratom.
Nem kialvatlan, ébreszthetetlen
a bennünk szunnyadó ember.

Körüljáróm őket kezeimmal,
egyformák, mint erdőben a fák.
Nevük nincs, csak tapintásuk.
Ha a halált kérném, ölnének-e,
nem tudom, de még korai volna
próbára tenni bármelyiküket.
Nem éreztem elég illatot,
nincs kész a kaparós H,
amit életem főműveként
majd egyszer kifújhatok.
Addig egyetlen igazságunk
a zugság, a visszahúzódas talánya.
De akárhogy alakul a vég,
csalódní fogok, mert nem vágyom
a semmit, s élvezem némáim
kikezdhethetetlen hűségét.
Szemeim ők, ám nem vezetnek
félre közönséges szavakkal.
Ha dólni kezdek, megtartanak,
igényeim oldják mozgásukban,
képtelenül szabad vagyok.

Hirtelen zaj tör át a koponyán,
műhelyünket zúgás kavarja fel.
Hiába kérdezek, el nem igazítanak,
órák múlnak így, talán napok,
mire kezembe nyomják a testet.
Szőrös és meleg, emberarca van,
tenyereim közt elernyed boldogan,
legalábbis mellkasa vadul remeg,
ám hangja még élesebbre vált,
gyász tör fel így, szőrén átrezeg,
nem bírom viselni, eldobom, felkelek.
Némáimat kétségbeesve kérem,
hátha bundájával vész a baj,
borotválják csupaszra szépen.
Visszahozzák, amint lenyirták,
bőre undorít, tapad kegyetlenül,
nyirkosra vált és nyálkás,
mint kiirthatatlan zajaitól a fül.

Könyörgöm, vigyék innen,
és már oda is van mézszaga,
de ahányszor elüldözik,
ő annyiszor tér vissza,
és tovább rezgő hangja
végzetesen tónustalan.
Szavamra belé viaszt töltenek,
szétfeszített szájába nyúlok,
az anyag torkára dermedt,
ám a zúgás változatlan,
feltör kétoldalt a salak.
Csiklandozni nincs gusztusom,
míg nyálkás csápjáival matat,
én ráfogok füleinél. Levágom,
ömölgjön helyükről a jaj,
mikor oda a porctalan radar.
Nem értenek, nem érzik, nem,
mit sem ér, mit sem segít ez a raj.
A kis lényt ölembe veszem,
kezeim közé nyakát, életét pedig el.

A csend szétterül a figyelemmel,
de nyugtot nem hagy, a némák
nyüszögve felnevetnek.
Ez a béke, gondolják, s ki tudja,
meddig bírom leplezni bizalmatlanságomat. Fölöttünk körbeér
a malom még vagy ezerszer,
de már nem úgy hajt, nem sodor
belőlünk felesleget, órlődésünkből
több élet nem fakad. Magamhoz
parancsolom némáimat.
Kérem, zúgjanak, ahogy ő zúgott,
de csak nyekeregnek jellegtelenül,
aztán elhallgatnak megint.
Minden kísérlet egyre fájdalmasabb.
Nem lelem bennük többé örööm,
egyeseivel magamhoz ölelem őket,
és a roppanással felzizzen
kezeim közt az a zaj. Ennyi maradt,
számolni lassan visszafelé,
vajon egytől egyig tűrik-e kivégzésüket.
Ha igen, éjjelre eltűnnek valamennyien,
vagy nappalra, ha épp éjjel van,
de honnan tudnám,
a nap már nem számol velem.